

[Ministeren for Grønland.]

stedet for at læse avis. Det ærede medlem kunne måske med større ret beklage, at jeg netop havde hørt, hvad det ærede medlem sagde i formiddags. Men lad os nu vente og se fortrykket. Min avislæsning bestod i at vise det ærede medlem den avisoverskrift, som hans tale har givet anledning til.

Jeg tror, at det ærede medlem har fået begrebet heltidsansatte aldeles galt i halsen. Det ærede medlem opfatter det som noget negativt. Når jeg f. eks. nævner de 1.400 mand, der er ansat i produktionen, og som er med i det nævnte tal, så ville jeg ønske, at tallet var det dobbelte, for det ville betyde en større produktion. Her kan det ærede medlem bl. a. spørge det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, der gentagne gange har påpeget mangelen på arbejdskraft i Grønland, mangelen på flere heltidsansatte, og navnlig påpeget de heraf følgende konsekvenser for afsætning af fangsten — netop hvor man har måttet afvise fiskernes fangst, fordi man ikke har haft arbejdskraft. Derfor skal det ærede medlem ikke betragte de heltidsansatte som noget negativt i Grønland; det er helt skrupforkert. Det er nøjagtig det samme problem, der er tale om, når det drejer sig om mangel på arbejdskraft hernede med henblik på en større produktion.

Rimstad: Det er en enkelt bemærkning fra den højtærede finansminister, der kalder mig herop. Det drejer sig om mulighederne for at løse nogle af de foreliggende problemer gennem en bunden opsparing. Det syntes den højtærede minister ikke om, og hans væsentligste indvendig var, forstod jeg, at pengene skal betales tilbage igen. Jeg vil gerne hertil sige, at det var skam ikke min mening, at staten overhovedet skulle give de bundne midler ud igen; de skal efter vor opfattelse bindes, virkelig bindes, og er de bundne, så er de vel til stede, når de til sin tid skal gives tilbage til de oprindelige ejere. Det var den tanke, der lå til grund for vort forslag sidste forår, om en privat bunden opsparing i pengeinstitutterne, hvor vi så at sige foreslog, at der skulle navn på de bundne penge, netop fordi man derved sikrede sig, at staten ikke brugte dem, og at de var til stede den dag, de skulle tilbagebetales.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Jeg skal blot sige, at tallet 6.907 er det rigtige tal; det er det antal ansatte, der udbetales til over Grønlandsministeriet, og at der så er produktionsvirksomhed imellem, skulle snarere opfordre os til at se at få de produktionsvirksomheder over på frie hænder, så det ikke er noget, staten skal have ansvaret for — vi er jo principielt imod et socialistisk statssystem.

Jeg forstår slet ikke, hvor den højtærede finansminister ville hen med sine bemærkninger om, at jeg var reaktionær og talte om overadministration. Jeg har ikke bebredt nogen, at beregningerne ikke er færdige; jeg har tværtimod sagt, at jeg forstår godt, de ikke er det. Men man kan ikke sige til os, at vi ikke har fremlagt vore tanker og vore forslag, og at der ikke er sammenhæng i dem; at man ikke har kunnet få beregningerne færdige, er der jo ikke noget at gøre ved; men vi kan da ikke afslutte et forlig, før beregningerne vedrørende en skattereform er færdige. Hvis ministeren tænker på de betragtninger, jeg gjorde gældende vedrørende Grønlandsministeriet, så er det rigtigt, at jeg har studset over tallet 6.907; men om det skulle være en reaktionær betragtning, at man studser over, at der anvendes 6.907 mennesker af staten til de opgaver, ved jeg ikke. I hvert fald vil jeg forbeholde mig til enhver tid at gøre den gældende — og så er jeg glad for, at den højtærede finansminister nu åbent erkendte, at lønmodtagerne som alle andre — undtagen måske landbruget — har været med til at få noget af den indkomststigning, som har givet et efterspørgselspres, der i dag dog ikke er større, end at der er en stigende arbejdsløshed og en afmatning af konjunkturerne, som ikke burde tilsige dette høje ting at stramme økonomien.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg er naturligvis glad for, at den højtærede finansminister ikke var slet så afvisende, som jeg havde forstået, han var i første omgang, men det kan vi nu vende tilbage til.

Derimod er jeg ked af, at finansministeren var ked af, at jeg havde spurgt,